

[Holmberg.]

om prioritetsrækkefølgen for de store trafikinvesteringer. Vi har gentagne gange rykket derfor, og vi har haft debat derom, gennemgående på vor foranledning. Ved debatten om Øresundsbroen havde ministeren ikke meget at sige herom. Det er desværre, ligesom der mangler lidt overblik og sammenhæng. Ved debatten om Lille-Bæltsbroen blev der også stillet spørgsmål. Her fik vi også meget lidt svar angående sammenhængen i de forskellige investeringer, og hvornår de skal komme. Linjeføringen over Fyn ligger fast, det skal erkendes, men ikke i Jylland, og vi ved jo, at fra en beslutning er taget her i folketetinget, til den er gennemført i praksis, går der mange år.

Ved debatten om Store-Bæltsbroen, den debat, der på vor foranledning blev betydelig bredere, end ministeren havde lagt op til — forslaget lød egentlig bare på et beløb til projektering, et beløb, som blev bevilget — drøftede vi det trafikøkonomiske udvalgs betænkning. Denne betænkning gav os en længe savnet mulighed for at gennemføre en bevidst langsigtet trafikpolitik, men sagen er jo ikke siden da virkelig fulgt op af regeringen.

Det trafikøkonomiske udvalg havde en prioritetsrækkefølge, hvor bl. a. Københavns trafikproblemer stod øverst, og ministeren sagde dengang — det var i november 1961, altså for 2 år siden — at det var hans opfattelse, ministerens opfattelse, at udvalgets rækkefølge var rigtig, men sagde samtidig, at det var hans personlige opfattelse, og tilføjede, at udvalgets betænkning ville komme til nærmere behandling i regeringen, og at det ville ske inden for nogle uger. Det er som sagt nu 2 år siden, og jeg vil gerne opfordre den højtærede minister til at give en redegørelse — naturligvis ikke i dag, men inden så længe — så vi kan få regeringens syn på en langsigtet planlægning.

Vi har jo fået betænkningen, men det er ikke nok; den må til stadighed følges op. Lovforslaget her i dag er et led i trafikudbygningen, et nødvendigt led, men vi mangler egentlig overblik og sammenhæng i de mægtige trafikinvesteringer. En vurdering fra sag til sag er ikke tilstrækkelig. De store broprojekter og de små broprojekter og de store trafikprojekter i det hele taget er jo meget centrale led i billedet af det

danske samfunds udvikling, også i forbindelse med en fornuftig landsplanlægning.

Jeg vil gerne efterlyse regeringens syn på en virkelig langsigtet trafikplanlægning. Det er, ligesom vi bevæger os fra gang til gang; vi slingerer fra sag til sag. Vi kan læse store overskrifter i aviserne. Der står, at Hamborg let kan blive hovedstad i Jylland, at det ikke er et spørgsmål om én, men om to broer over Øresund; der står om ekspertopmarch mod Øresundsbro mod syd, og at Store-Bæltsbroen må gå forud for en bro til udlandet, mener Esbjerg. Hvad det sidste angår, mener jeg, det er rigtigt. Havde vi haft en virkelig langsigtet plan for mange år siden, kan det jo godt være, at Store-Bæltsbroen var kommet til at gå forud for den såkaldte fugleflugtslinje.

Det lovforslag, som her er til behandling, kan vi give tilslutning til, men vi vil naturligvis gerne se på enkeltheder i et udvalg.

Stetter: Spørgsmålet om en ny Limfjordsforbindelse ved Ålborg-Nørresundby har tidligere været drøftet her i folketetinget. Den 14. november 1962 rejste det ærede medlem hr. Peter Kristensen (Ålborg) sagen i et spørgsmål til ministeren, og min partifælle det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft fulgte initiativet op ved et nyt spørgsmål den 27. februar i år. Endelig fremsatte det ærede medlem hr. Chr. Madsen m. fl. et forslag til lov om detailprojektering af en tunnelforbindelse den 13. marts. Foruden disse 3 initiativer, som naturligvis hver for sig har haft betydning for lovforslagets fremsættelse, har ministeren for offentlige arbejder modtaget talrige andre henvendelser fra kommunal og fra privat side, fordi en ny vejforbindelse over Limfjorden har interesse og er livsvigtig ikke alene for bysamfundene, men for hele landsdelen.

Limfjordstunnelen er betydningsfuld, fordi den vil afhjælpe et akut vejproblem, men indirekte vil den også få stor betydning, fordi den vil medvirke til en udvikling af det nordjyske område og derigennem øve indflydelse på erhvervslivets lokalisering.

Jeg anerkender, at den højtærede minister for offentlige arbejder har vist sagen interesse, bl. a. ved at nedsætte arbejdsudvalget af 1959, og jeg vil også fremhæve det fortrinlige samarbejde, som har fundet sted mellem lokale og centrale myndigheder og